

рече: Богъ ти прощава грѣхътъ, но сына който ти са роди отъ него, ще умре. (Царс. Б. 6—14.).

§. 121. *Давидъ пости и са моли за животътъ на дѣтето.*

Подиръ малко дѣтето са разболѣва тежко, и въ разстояніе отъ седемъ дни Давидъ бѣше въ голѣма скърбъ като постѣше и са молѣше. На седмийтъ день дѣтето умира и другитъ не смѣяхъ да обевѣтъ за туй на царьтъ. Но Давидъ, като гы чу че шушнѣтъ, разумѣ че дѣтето е умрѣло. Тогазъ остави желѣяньето и заповѣда да му сложѣтъ за да ѣде. А понеже придворнытъ му са чудѣхъ на туй, рече имъ: „Докато болюваше дѣтето, молѣхъ са и постѣхъ, защото са надѣяхъ, че можѣхъ да умилоствивъ Бога; но като вече то умрѣ, защо ще желѣмъ напразно? Могъ ли да го върнѣмъ въ животъ?“ (Царс. Б. ѿв. 15—24.).

§. 122. *Авессаломъ са подига срѣщо баща си.*

Тѣзи скърбъ са замѣнява съ друга. Авессаломъ, сынъ Давидовъ, като пожела бащиното си царство, раздразня безумныйтъ народъ и го подига срѣщо баща си. Туй, като чу Давидъ, излѣзва отъ Іерусалимъ отъ страхъ да не бы, като стои тамъ, дойде Авесаломъ съ войска и обсади градътъ и го истреби съ ножъ и огнь. И тѣй излѣзе съ своитъ си, които му останѣхъ вѣрны, и отиде на Елеонската гора съ плачь, босъ и съ покрита глава. (Царс. Б. ѿв. 15. 1—3.).